جنگ اوکراین و تنگنای ژرمن‌ها برای واردات انرژی باعث تهدید برند ساخت آلمان و روند صنعتی این کشور شده است

بنز بی‌بنزین

گروه بین‌الملل: یک جنگ اروپایی دیگر با ابعادی جهانی و سقوطی دیگر برای ژرمن‌ها. حالا از آخرین باری که آلمان از جنگی تمام‌عیار دور و بر خود سربلند بیرون آمده ۱۵۰ سال می‌گذرد.

آخرین بار سال ۱۸۷۱ بود که ژرمن‌ها و متحدان‌شان تحت عنوان پادشاهی «پروس» با رهبری «بیسمارک» صدراعظم باکیاست‌شان در جنگ با ناپلئون سوم، امپراتور مذبذب فرانسه و برادرزاده بناپارت پیروز شده و از مواهب آن برخوردار شدند. آن فتح به ظهور کشور یکپارچه آلمان انجامید که پس از آن در صنعتی‌سازی به سرعت گوی سبقت را از بریتانیای دچار رکود گرفت و طی ۴ دهه بعد، تبدیل به رقیب اصلی ایالات متحده به عنوان صنعتی‌ترین کشور جهان شد.

به اتکای این برتری صنعتی بود که آلمان و امپراتوری اتریش سال ۱۹۱۴ جنگ جهانی اول را آغاز کردند. امپراتوری رایش با وجود شکست به دنبال احیای هیتلری، بار دیگر در سال ۱۹۳۹ جنگ جهانی دوم را به راه انداخت. هر دو بار نتیجه فاجعه‌بار بود و ژرمن‌ها عملا تا نیمه قرن بیستم میلادی به خاک سیاه نشسته بودند. طبق معمول ژرمن‌ها بازگشتند و دوباره از خاک برخاستند اما این بدون حمایت همه‌جانبه سرمایه‌داران آمریکایی ممکن نبود. حال با جنگی جدید در استپ‌های پونتیک شرق اروپا در فاصله کمتر از هزار کیلومتر از مرز «سلیسا» که نازی‌ها ۸۳ سال پیش در چنین روزهایی جنگ جهانی دوم را از آنجا آغاز کردند، باز هم نشانه‌های سقوط اقتصادی و سیاسی آلمان آشکار شده است.

درهم‌ریختگی اقتصاد جهانی توأم با بحران انرژی تبعات مستقیم جنگ روسیه و اوکراین بوده و کشورهای زیادی را تحت تاثیر قرار داده اما این توفانی است که بزرگ‌ترین کشتی‌ها را در هم می‌شکند، بویژه اگر لنگر قابل اطمینانی هم نداشته باشند. آلمان سال‌هاست افتخار بزرگ‌ترین اقتصاد اروپا و حضور در جمع پیشاهنگ‌های جهانی را یدک می‌کشد، غافل از اینکه وابستگی صنعتی‌ترین کشور قاره به انرژی دیگران بویژه دشمن دیرین شرقی‌اش روسیه، پاشنه آشیل آنهاست.

مشکل اینجاست: ظاهرا ژرمن‌ها قرار نیست از تیره‌بختی‌های قرن گذشته به خاطر ورود به جنگ‌های قاره‌ای درس بگیرند.

آلمان به عنوان هاب اروپایی سازمان ناتو، تبدیل به آلت دست شرکای آنگلوساکسون آتلانتیکی برای جنگ‌افروزی علیه رقیب شرقی‌شان شده است. شرم‌آور است، ملتی که خود را از پیشگامان انقلاب صنعتی و موج‌های بعدی آن در دو قرن اخیر می‌داند، هنوز نتوانسته به کشوری مستقل از سیاست‌های کارتل‌های صهیونیست واشنگتن و لندن تبدیل شود.

■ **رکود اقتصادی آلمان قطعی است**

با آنکه از اواخر سال پیش میلادی، حزب دموکرات- مسیحی مرکل به عنوان شریک اصلی آمریکا و انگلیس در برلین، پس از حاکمیت ۲ دهه‌ای سرانجام قدرت را به دولت ائتلافی به رهبری نخست‌وزیری از حزب سوسیال- دموکرات -که طبعا باید به شرق نزدیک‌تر باشد- واگذار کرد اما مشخص شد شاکله سیاست آلمان مثل همه سال‌های بعد از اشغال جنگ جهانی دوم، تابعی از غرب است. تلفیق این واقعیت تلخ با وابستگی اقتصاد آلمان به انرژی، مواد اولیه، نیروی کار و حتی بازارهای شرق، وضعیت مبهم امروز را سبب شده است.

پاییز ۱۴۰۰ دولت جدید حاصل از ائتلاف ۳ حزب سوسیال- دموکرات، سبزها و دموکرات‌های آزاد (لیبرال) با اعلان برنامه‌ای بلندپروازانه بویژه با چشم‌انداز جهش تولید در دنیای پساکرونا به اتکای انرژی ارزان روسی، در بوندستاگ اعلام موجودیت کرد و اولاف شولتس به عنوان صدراعظم جدید سوگند یاد کرد. با وجود موضع احتیاط‌آمیز سوسیال- دموکرات‌ها در قبال روسیه و چین اما سکان دیپلماسی آن در دست یک عنصر لیبرال سرسپرده لندن و واشنگتن یعنی آنالین بائربوک قرار گرفت. در نتیجه برلین تحت فشارهای ناتو و اتحادیه اروپایی، در جریان تنش‌های پیش از آغاز جنگ با مسکو، خط گازی راهبردی «نورد استریم ۲» را به طور یکجانبه تعطیل کرد؛ خطی که قرار بود حجم گاز طبیعی روسیه را که آلمان مستقیما از طریق دریای شمال دریافت می‌کرد ۲ برابر کرده و به بیش از ۱۰۰ میلیارد مترمکعب برساند. با این اقدام احمقانه، سیاستمداران ژرمن بر سر شاخ نشسته و به دستور آمریکا بن آن را بریدند. در ظاهر رهبران جدید برلین چنین توجیه کردند که واشنگتن خود مسؤولیت جایگزینی انرژی ارزان روسی را تقبل می‌کند اما همان زمان هم مشخص بود بهای گاز «ال‌ان‌جی» که شناورهای آمریکایی به بنادر شمالی اروپا می‌رساندند، ۳ برابر گاز روسیه است.

هنوز یک فصل از شکل‌گیری دولت جدید برلین نگذشته بود که جنگ اوکراین آغاز شد. پارادیم آسیب‌پذیری آلمان صنعتی از جنگ‌های اروپایی به خودی خود کافی بود تا این کشور را بار دیگر با بحران مواجه کند که برلین نیز دست به اقداماتی جنون‌آسا زد که به منزله خودزنی استقلال انرژی و سیاسی آلمان بود. دولت فدرال آلمان نه تنها به کارزار تحریم‌های آمریکا و اتحادیه اروپایی علیه مسکو پیوست، بلکه تحت فشارهای ناتو، حمایت نظامی خود از طرف اوکراینی را هم آشکار کرد. بدین ترتیب در کمتر از یک ماه، آلمان نه تنها بال پرواز اقتصادی مجدد خود را با تعطیلی «نورد استریم ۲» از دست داد، بلکه بایستگی انرژی‌اش نیز به واسطه کاهش جریان «نورد استریم یک» مورد تهدید قرار گرفت.

تاثیر بحران ماهیتی آلمان در اردوگاه غرب و فقدان استقلال این هفته به اوج رسید.

یکشنبه گذشته صدراعظم شولتس، باوجود پیش‌بینی‌های اقتصاددانان بین‌المللی درباره اجتناب‌ناپذیر بودن رکود اقتصادی آلمان در صورت ادامه تقابل با روسیه و به رغم همه گزارش‌های نگران‌کننده‌ای که معتبرترین منابع آمریکایی و اروپایی و آلمانی درباره افول اقتصادی و صنعتی این کشورش منتشر کرده بودند، در حالی قول ارسال تسلیحات بیشتر را به جبهه جنگ با روسیه داد که هر لحظه ممکن بود کل جریان حیاتی گاز از سمت شرق قطع شود.

او با تکرار این حرف ابلهانه که ناتو تهدیدی برای روسیه نیست، از ارسال مرتب سلاح‌های موثر برای اوکراین گفت؛ از جمله سامانه‌های ضدهوایی گپارد و رادار توپخانه کبری.

۲ روز پیش از سخنان شولتس، بلومبرگ، مهم‌ترین شبکه خبری اقتصادی آمریکایی، در گزارشی پیش‌بینی کرده بود با افزایش شدید قیمت انرژی در آلمان بویژه بهای گاز که ظرف یک سال ۶ برابر شده است، این کشور با مهاجرت کارخانه‌های بزرگ وارد فاز صنعتی‌زدایی خواهد شد.

فردای سخنان شولتس نیز دویچ بوندس بانک یا بانک فدرال (مرکزی) آلمان در گزارش ماهانه خود اعلام کرد رکود در بزرگ‌ترین اقتصاد منطقه یورو به طور فزاینده‌ای محتمل است و تورم به شتاب ادامه خواهد داد و ممکن است پاییز امسال به بیش از ۱۰ درصد برسد.

بنا بر گزارش بانک مرکزی ژرمن‌ها، آنها با صنعت بزرگ خود که بشدت وابسته به گاز و نفت روسیه است، یکی از آسیب‌پذیرترین کشورها در برابر هر گونه اختلال در تامین انرژی هستند و افزایش هزینه‌های متعاقب آن در حال حاضر تولید را سخت و سخت‌تر کرده است. طبق اعلان بانک مرکزی آلمان، احتمال کاهش تولید اقتصادی این کشور در ماه‌های زمستان پیش رو بسیار بیشتر است. در سایه میزان بالای عدم قطعیت درباره عرضه گاز روسیه در زمستان امسال، افزایش شدید قیمت‌ها احتمالا بر خانوارها و شرکت‌ها سنگینی می‌کند. روسیه اخیرا در واکنش به تحریم‌های آمریکا و اتحادیه اروپایی، صادرات گاز به اروپا را به یک پنجم پیش از جنگ اوکراین کاهش داده، ضمن اینکه قرار است برای دومین بار پیاپی، جریان گاز خط «نورد استریم یک» به آلمان به طور موقت -و به خاطر نقص فنی توربین‌هایی که شرکت آلمانی زیمنس از تامین آنها سر باز زده- کاملا قطع شود. این در حالی است که هزینه گاز مایع‌فشرده (ال‌ان‌جی) آمریکایی جایگزین ۱۰ برابر بهای گاز روسیه است.

رالف استوفلز، مدیر اجرایی شرکت «بی ای دابلیو ایزولیرستوف»، سازنده آلمانی قطعات سیلیکونی برای صنایع خودرو، هوافضا و لوازم خانگی می‌گوید: «تورم انرژی در اینجا بسیار چشمگیرتر از جاهای دیگر است. من از صنعتی‌زدایی تدریجی اقتصاد آلمان می‌ترسم»

کمبود گاز و افزایش نرخ تاریخی آن در حال حاضر آلمان را مجبور به کاهش مصرف کرده که این به بخش‌های انرژی‌بر از صنایع آهنی و فلزی گرفته تا تولید ماشین‌آلات، صنایع شیمیایی مثل تولید کود و صنایع غذایی بشدت آسیب رسانده است. آلمانی را که تا همین ۶ ماه پیش نزدیک‌ترین بازار کار ایده‌آل برای هزاران نیروی کار ماهر یا آسپیلدونگ (کارآموزی) و البته میلیون‌ها مهاجر از آسیا، خاورمیانه، آفریقا و شرق اروپا بود فراموش کنید، حالا این کشور برای خود ژرمن‌ها هم منابع کافی ندارد. طبق هشدار بوندس بانک، هزینه‌های انرژی تورم را بالاتر می‌برد که تا پاییز به حدود ۵ برابر هدف بانک مرکزی اروپا یعنی سطح ۱۰ درصد می‌رسد. البته اگر گاز روسیه کامل قطع شود، ریسک صعودی تورم تقریبا غیرقابل پیش‌بینی خواهد شد.

حتی تورم ۱۰ درصد نیز خطر افزایش سریع دستمزدها را افزایش می‌دهد، بویژه با توجه به بیکاری کم‌سابقه که می‌تواند تورم بالا را از طریق مارپیچ قیمت دستمزد تداوم بخشد. طبیعی است که افول اقتصاد آلمان، حوزه یورو را هم در خطری جدی فرو خواهد برد. ماه قبل، بانک مرکزی اروپا اتحادیه اروپایی را مضاعف می‌کند، لااقل می‌توان گفت «مین استریم» (جریان اصلی) رویارویی واشنگتن با مسکو در اروپا بر متوقف کردن «نورد استریم» (جریان شمالی) استوار شده است. حاکمان آمریکا - چه دموکرات و چه جمهوری‌خواه- بخوبی می‌دانند منطق اقتصادی این جریان شمالی عظیم انرژی از میادین گاز طبیعی شبه‌جزیره یامال روسیه در شمال سیبری (اقیانوس منجمد شمالی) به ساحل لوبمین در شمال شرقی آلمان از طریق بستر خلیج فنلاند و دریای بالتیک، بر منطق صرفا نظامی توسعه ناتو از غرب به شرق می‌چربد.

■ **آلمان در آستانه صنعتی‌زدایی**

اوایل هفته گذشته، هشدار شبکه بلومبرگ درباره صنعتی‌زدایی آلمان مثل پتکی بود که بر اعتبار صنعتی دیرین این کشور در سطح بین‌المللی وارد آمد. مهم‌ترین شبکه خبری اقتصادی آمریکا گزارش داد بحران بزرگ در زمینه تامین انرژی گاز ساخت آلمان غربی ایجاد شد. این بزرگ‌ترین پروژه شراکت اقتصادی میان بلوک کمونیستی و بازار مشترک غرب اروپا بدل از جهان سرمایه‌داری محسوب می‌شد.

با این حال بدون چراغ سبز واشنگتن و لندن چنین طرحی هیچ‌وقت به سرانجام نمی‌رسید. آمریکایی‌ها به پروژه انتقال گاز طبیعی سیبری به اروپا به چشم اهرم کنترل رفتار شوروی در قبال خود و متحدان‌شان می‌نگریستند. با این حال پس از فروپاشی شوروی، رهبران روسیه جدید رفته رفته خطوط انتقال گاز به اروپا را تبدیل به اهرمی راهبردی برای کنترل اروپا کردند.

ایجاد خطوط گازی «نورد استریم یک» و «ترک استریم» آنها را به این هدف نزدیک کرده بود تا اینکه پاییز گذشته با تکمیل خط «نورد استریم ۲» که نیمی از گاز مصرفی اروپا را منحصر به روسیه می‌کرد، این روند به نقطه‌ای تعیین‌کننده رسید، بویژه که آلمان به واسطه این طرح تبدیل به هاب انرژی اروپا می‌شد و این می‌توانست به استقلال این کشور از آمریکا بینجامد.

حتی پیش از جو بایدن، دونالد ترامپ در کاخ سفید «نورد استریم ۲» را یکی از احمقانه‌ترین پروژه‌ها در اروپا خوانده و گفته بود: «اگر اجرا شود، آلمان برای ۷۰ درصد انرژی خود به روسیه وابسته خواهد شد. علت اینکه آلمان نمی‌خواهد با روسیه درگیر شود، همین مساله (انرژی) است. این من بودم که عملیات ساخت آن را متوقف کردم».

در آن زمان «وطن‌امروز» در گزارشی با عنوان «نورد استریم غرب را دوپاره می‌کند» دامن زدن به بحران اوکراین توسط آمریکا را حربه‌ای برای به چالش کشیدن سیاست انرژی پوتین در اروپا خوانده بود.

در این گزارش آمده بود: تقسیم‌بندی غربی-شرقی اروپا را فراموش کنید. خط لوله گاز «نورد استریم» نه تنها این قاره، بلکه تمام غرب را به شکلی نو خط‌کشی و دوپاره می‌کند. اگر نگوییم همه جار و جنجالی که این روزها در لوای بحران اوکراین به گوش می‌رسد، به خاطر تبلیغات آمریکایی‌ها برای متوقف کردن این خط انرژی است که اهرم فشار روسیه بر برق می‌تواند به طور جدی بخش صنعتی آلمان را به خطر بیندازد، زیرا تولیدکنندگان قطعات خودرو، مواد شیمیایی و فولاد این کشور با قیمت‌های انرژی که تقریبا هر روز به بالاترین حد خود می‌رسد دست و پنجه نرم می‌کنند. رالف استوفلز، مدیر اجرایی شرکت «بی‌ای دابلیو ایزولیرستوف»، سازنده آلمانی قطعات سیلیکونی برای صنایع خودرو، هوافضا و لوازم خانگی در این مورد می‌گوید: «تورم انرژی در اینجا بسیار چشمگیرتر از جاهای دیگر است. من از صنعتی‌زدایی تدریجی اقتصاد آلمان می‌ترسم».

بدین ترتیب کشوری که همواره به خاطر برندهای پرطمطراق صنعت جهان چون بنز، بی‌ام‌و، پورش، فولکس، زیمنس، آدیداس و... به خود بالیده، حالا مانند بنزی شده که برای ادامه حرکت سوخت ندارد. تحلیلگران موسسه انرگی دانمارک اخیرا جهش قیمت برق در آلمان و اتحادیه اروپایی را غیرقابل باور خوانده‌اند. قیمت برق و گاز در آلمان در ۲ ماه گذشته بیش از دو برابر و طی ۲ سال دوازده برابر شده است. هفته گذشته، قیمت برق معیار اروپا به بالاترین حد خود یعنی بیش از ۵۰۰ یورو (۵۰۹ دلار) در هر مگاوات ساعت رسید که نشان‌دهنده افزایش بیش از ۵۰۰ درصدی در سال گذشته بود. این سونامی تورمی اما به همین جا ختم نشد و قیمت آتی برق در آلمان برای تحویل در سال آینده ۱,۴ درصد از سطح قیمت هفته گذشته نیز افزایش یافت و به رکورد ۵۴۵ یورو در هر مگاوات ساعت رسید.

روز جمعه، معاملات آتی گاز طبیعی اروپا در بورس TTF حدود ۲۴۲ یورو در هر مگاوات ساعت بود که ۱۰ برابر بیشتر از آگوست ۲۰۲۱ است.

ذخایر انرژی اتحادیه اروپایی تنها ۲ ماه و نیم دوام خواهد داشت. ماتیاس راخ، سخنگوی صنایع اوونیک آلمان، دومین تولیدکننده بزرگ مواد شیمیایی جهان معتقد است قیمت‌ها بار سنگینی بر دوش بسیاری از صنایع انرژی‌بر این کشور که در سطح بین‌المللی رقابت می‌کنند، می‌گذارد.

دولت آلمان در مواجهه با بحران کاهش صادرات گاز از سوی روسیه، از شهروندان خود خواسته با خاموش کردن کولر گازی و استفاده کمتر از آب گرم، مصرف انرژی را کاهش دهند و همزمان مالیات اضافی بر مصرف گاز اعمال کرده است.

برلین همچنین اقداماتی را برای احیای نیروگاه‌های زغال‌سنگ انجام داده است تا تیتر «بازگشت آلمان به عصر زغال‌سنگ» اعتبار بیشتری از صنایع آلمان را در سطح بین‌المللی به چالش بکشد.

مشکل اینجاست: حتی زغال‌سنگ یا هیزم هم مشکل بحران انرژی فعلی را حل نکرده است. در حالی که شرکت‌های تامین‌کننده برق به طور فزاینده‌ای سوخت می‌سوزانند تا شکاف‌های ناشی از کاهش عرضه گاز از سوی مسکو را پر کنند، قیمت زغال‌سنگ در آلمان طی روزهای اخیر به شکلی باور نکردنی رکورد زده و به آستانه هر تن ۴۰۰ یورو رسیده است. به گزارش بلومبرگ، اروپا در حال حاضر درگیر ۳ بحران عمده است؛ بحران انرژی از زمان آغاز درگیری‌ها در اوکراین، بحران خشکسالی و وضعیت اضطراری آب و هوایی در یکی از رودخانه‌های اصلی اروپا یعنی راین و عوارض به‌جا مانده از دوران همه‌گیری کرونا. مجموع این عوامل باعث شده اروپا در ماه‌های اخیر با رکوردزنی در تورم، بحران سوخت و خطر رکود اقتصادی دست و پنجه نرم کند. پایین آمدن سطح آب رودخانه راین خود مانع حمل‌ونقل محموله‌های انرژی از جمله زغال‌سنگ شده است. شرکت آلمانی «یونیپر اس‌ای» که هفته پیش ۱۲ میلیارد یورو زیان خالص را گزارش کرد، قبلا هشدار داده بود در صورت بدتر شدن بحران آب رودخانه راین ممکن است زغال‌سنگ کافی برای راه‌اندازی کامل نیروگاه‌های خود نداشته باشد. البته مساله رکود صنعتی یا صنعتی‌زدایی آلمان به واسطه وابستگی این کشور به انرژی خارجی همواره یک تهدید بالقوه بوده است. مثلا نتایج تحقیقات مرکز مطالعات تحقیقاتی اروپا در سال ۲۰۰۷ نشان می‌داد ممکن است در اقتصاد بشدت جهانی شده، بر اثر سبقت یک یا چند رقیب اروپایی یا بین‌المللی بویژه چین و دیگر ببرهای خیزان آسیا، آلمان مزیت‌های صنعتی خود را به عنوان یک قطب پیشرو از دست بدهد. بر اساس این تحقیق، ژرمن‌ها ممکن بود به همان وضعیتی دچار شوند که انگلیس در فاصله سال‌های ۱۸۷۰ تا ۱۹۱۴ - در فاصله پیروزی پروس بر فرانسه تا آغاز جنگ جهانی اول- که به عصر درخشان «بیسمارک» در آلمان مشهور است، بدان دچار شد. در نتیجه حرکت منسجم دولت بیسمارک و خیزش صنعتی آلمان، بریتانیای عصر ویکتوریا رقابت را به ژرمن‌ها واگذار کرد تا اینکه آلمان در جنگ شکست خورد.

■ **تنازع بقای «ساخت آلمان»**

به نظر می‌رسد این بار هم یک جنگ اروپایی باعث از بین رفتن مزیت صنعتی یک قطب اروپایی شده باشد البته بر خلاف آن مورد تاریخی، افول آلمان تابع معادلات پیچیده‌تری است.

ژرمن‌ها برای خیزش مجدد اقتصاد خود متعاقب دوران همه‌گیری کرونا و افت رشد اقتصادی، روی بازار بزرگ چین حساب باز کرده بودند اما مساله اینجاست که چینی‌ها نیز در دوران همه‌گیری، به سوی استقلال تولید هر چه بیشتر در زمینه محصولاتی که از کشورهای غربی یا متحد غرب وارد می‌کردند رفته‌اند، در نتیجه حتی قبل از آغاز بحران اوکراین و تحریم روسیه توسط کشورهای غربی که به از دست رفتن بازار روسیه و مختل شدن ارتباط با چین برای اروپایی‌ها منجر شد، آلمان از دسترسی به بازارهای مهم شرق آسیا ناامید شده بود.

نیمه اول سال ۲۰۲۲ اقتصاد آلمان نشان داد وابسته به رشد اقتصادی چین است، بویژه که سرمایه‌گذاری‌های اژدهای زرد و موازنه منفی تجاری به نفع پکن که به منزله اهرم فشار سیاسی بر برلین است، این وابستگی را معنادارتر می‌کند. «یورگن ماتس» از موسسه اقتصادی آلمان (ای دابلیو) می‌گوید: اقتصاد آلمان خیلی بیشتر از دیگران وابسته به چین است.

اگرچه سهم چین از واردات آلمان در نیمه اول سال ۲۰۲۲ به ۱۲,۴ درصد در مقایسه با ۳,۴ درصد در سال ۲۰۰۰ افزایش یافته اما در مقابل واردات آلمان از چین هم از نظر ارزش سالانه ۴۵,۷ درصد در طول این دوره ۶ ماهه افزایش یافته است.

طبق اعلام موسسه مزبور، کسری تجاری آلمان با چین تا اواسط سال ۲۰۲۲ به تقریبا منفی ۴۱ میلیارد یورو رسیده است و این شکاف بیشتر نیز خواهد شد. طلاق اجباری صنایع آلمان از روسیه زیر فشار آمریکا نیز یک ضربه دیگر است، بویژه که به نظر می‌رسید آلمان نقش اول را در مشارکت با محور اوراسیایی برای توسعه زیرساخت‌های تجاری و حمل‌ونقل داشته باشد.

همچنین آمریکا، قطب اول اقتصاد جهانی که از اواسط قرن گذشته میلادی، نقش پدرخوانده آلمان برای تبدیل به یک قطب صنعتی را داشت، در جنگ اقتصادی با چین، در حال ایجاد پایگاه‌های صنعتی و تولیدی دیگری در کشورهای جدید برای جایگزینی زنجیره تامین کالای چینی است. این موضوع باعث شده آلمان بخش دیگری از مزیت‌های صنعتی صادراتی خود را پس از چند دهه از دست بدهد.

ضرر چندصدمیلیارد یورویی آلمان از جنگ اوکراین

موسسه تحقیقات استخدامی آلمان (AIB) اخیرا برآورد کرده هزینه‌های غیرمستقیم جنگ اوکراین برای اقتصاد آلمان طی ۸ سال آینده (۲۰۳۰) بالغ بر ۲۶۰ میلیارد یورو خواهد بود. طبق این برآورد تبعات این جنگ باعث از دست رفتن ۶۶۰ هزار شغل در بازار آلمان تا سال ۲۰۲۵ و کاهش ۱,۷ درصدی رشد اقتصادی این کشور خواهد شد. با این حال بعید است ضرر آلمان به همین حد محدود بماند و احتمالا این کشور در صورت ادامه جنگ در اوکراین با سقوط صنعتی و اقتصادی تا ۲۰۳۰ مواجه خواهد شد که معادل ضرری صدها میلیارد یورویی خواهد بود.

باج ۱۰ میلیارد یورویی زیمنس به گازپروم

شرکت زیمنس - غول فناوری آلمان - نه تنها مجبور به عذرخواهی از گازپروم، غول گازی روسیه و اروپا شد، بلکه باجی ۱۰ میلیارد یورویی نیز به طرف روس پرداخت کرد. زیمنس که در هر ۲ پروژه «نورد استریم» برای انتقال گاز روسیه به شمال آلمان مشارکت دارد، اخیرا به دنبال توقف کامل ترانزیت گاز از طریق خط لوله «نورد استریم یک» توسط روس‌ها مجبور شد لحن خود را تغییر دهد. زیمنس اخیرا در حساب توئیتر رسمی این شرکت نوشته بود: «توربین معروف ما هنوز در جایی که باید باشد، نیست. این (توربین) به تنهایی در کارخانه ما در «مولهایم آن در رور» (Mülheim an der Ruhr) قرار دارد، بیایید به این بیچاره لطف کنیم و یک لیست پخش موسیقی در اسپاتیفای (Spotify) ایجاد کنیم». زیمنس در توئیت بعدی پیشنهاد کرد که این لیست با آهنگ «So Lonely» (بسیار تنها) اثر گروه خواننده پلیس (The Police) شروع شود. اشاره این شرکت آلمانی به توربین‌های ساخت خود بود که شرکت گازپروم برای تعویض با توربین معیوب قبلی در ایستگاه استان لنینگراد بر دهانه خلیج فنلاند نیاز داشت ولی با ممانعت طرف آلمانی به بهانه تحریم‌های بین‌المللی علیه روسیه مواجه شد. در نتیجه طرف روس اعلام کرد مجبور است جریان گاز را قطع کند. بنا بر اعلان گازپروم تمام جریان گاز طبیعی به اتحادیه اروپایی از طریق خط لوله «نورد استریم یک» از ۳۱ آگوست تا ۲ سپتامبر متوقف می‌شود. این موضوع بلافاصله باعث عذرخواهی شرکت زیمنس شد. زیمنس هفته گذشته اعتراف کرد متوجه شده «موضوع و لحن توئیت آنها نامناسب» بوده است و عذرخواهی کرد و گفت آنها هرگز قصد صدمه زدن به احساسات کسی را نداشته‌اند. این شرکت در توئیتی جدید اعلام کرد: «ما توئیت خود را درباره توربین حذف کردیم که جنجالی بحث‌برانگیز را به راه انداخت».

پیش‌تر زیمنس مجبور شده بود برای جلوگیری از قطع جریان گاز از سوی گازپروم، کمکی معادل ۱۰ میلیارد یورو را برای تعمیر تاسیسات خط «نورد استریم یک» اختصاص دهد؛ باجی که روس‌ها با وجود دریافت آن باز هم جریان گاز را قطع کردند.